

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

[Μεταξὺ τῶν νεωτάτων μας ποιητῶν ὁ κ. Δημοσθένης Δημακόπουλος κατέχει μίαν ἀπὸ τὰς πρῶτας θέσεις, ἂν μὴ καὶ τὴν καλλιτέραν.

Μερικὰ λυρικά του ποιήματα ὑπὸ τὸν τίτλον «Ρυθμοί», δημοσιευθέντα ἐδῶ κ' ἐκεῖ, εἰς τὰ «Παναθήναια», τὸν «Καλλιτέχνην», τὴν «Χαραυγὴν» τῆς Μυτιλήνης καὶ ἀλλαχοῦ, ἐκίνησαν πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἤρρεσαν γενικῶς τόσον διὰ τὴν ἀβρὰν ἁρμονίαν τῶν ὅσων καὶ διὰ τὴν βαθεῖαν τῶν αἰσθαντικότητά. Ὁ στίχος του, ἂν καὶ πρωτοτυπώτατος, ὑπενθυμίζει τὸν Μαλακάσην συγχρόνως καὶ τὸν Πορφύραν καὶ θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι οἱ δύο αὐτοὶ ποιεῖται συναντῶνται εἰς τὸν Δημακόπουλον. Τὸ ὄνομα τοῦ νεαροῦ ποιητοῦ ὡς καὶ τὰ εὐόωνα πρωτόλειά του εἶνε ἀκόμα ἀγνωστα εἰς τὸ πολὺ κοινόν, ἀλλ' οἱ φιλολογικοὶ κύκλοι, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἔκαμε τὴν ἐμφάνισίν του, περιμένουν μὲ τὰς μεταλειτέρας ἐλπίδας τὴν ποιητικὴν του ἐξελιξίν εὐρυτέραν. Τὸ «Ἐθν. Ἡμερολόγιον» γνωρίζει εἰς τοὺς ἀναγνώστας αὐτοῦ τὴν συμπαθεῖ μορφὴν του μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι τὸ ὄνομά του θὰ γίνῃ μίαν ἡμέραν ἐν ἀπὸ τὰ γνωστότερα τοῦ Νεοελληνικοῦ Παράσσου].

“ΡΥΘΜΟΙ,”

I

Τὰ μάτια μου στὰ πράσινα βαθειὰ φυλλώματα πλανῶ
Στὴ βραδυρὴ γαλήνῃ.

Μὲ τῶν κλαδιῶν τὸ θρόῦσμα καὶ τῶν πουλιῶν τὸ ὕστερον
Παράπονο ἀργοσβύνει.

Σὲ λίγο ἡ νύχτα σκοτεινοὺς ἤσχιους θ' ἀπλώσῃ ὦ ἀπαλὸ
Πνεῦμα τοῦ δάσους, τώρα

Ὑπνον βαθύ, ἀνονείρευτον φέρε σ' ἐμέ, τὸ πειὸ καλὸ
Ἀπ' τῶν θεῶν τὰ δῶρα.

II

Κάθε φορὰ ποῦ ἡ λύρα μου τρικνυμισμένη θ' ἀντηχῇ,
Μ' ἔνα σου οὐράνιο νεῦμα,

Ἡμέρωνέ μου ὅσην ὁργῆς πλημμύρα κλειῶ μέσ' τῇ ψυχῇ,
Θεῖο γαλήνιο πνεῦμα.

*Α! θοῇνε μάταιε, τί ὠφελεῖς, ὅταν μιὰ ἀδικία σκληρὴ
 Δίχως σκοπὸ μᾶς θλίβει;
 Καὶ ὅταν τὸ χέρι τοῦ ἀφρευχίου θανάτου ὑψώνεται βαρὺν
 Κι' ἀλάθευτα συντριβεί;

III

Σιὰ βύθη σου κι' ἂν μ' ἔκλεισες, ὦ μάνα γῆ, τόσο καιρὸ,
 Ὅμως μὲ πλούσια δῶρα
 Μὲ στόλισες, κι' ὁλόχο, στὸν ἥλιο ἀντίκρου, δροσερὸ
 Κι' ὁλόανθο στέκω τώρα.

Καὶ πάντα γέρονω ὑπάκουο στὴ λύπη σου καὶ στὴ χαρά,
 Τὰ φύλλα μου ἓνα - ἓνα
 Ν' ἀρπάζῃ ὁ ἄνεμος ἐγὼ τ' ἀφήνω, ἄλλοι μου! ἀφοῦ ξανά
 Πρέπει νὰρθοῦν σὲ σένα.

IV

Τὰ στάχνα ἀνεμοσάλευτα θροοῦν στὸν κάμπο, καὶ πυκνὸ
 Βοῦῖζει γύρω στὴ γλυκεῖα κυνέλη τὸ μελίσοι
 Ἀντιλαλεῖ κάθε σπηλῆρά, κι' ἀργοκουνάει, στὸ βραδυνο
 Θαμνόφωτο, τὴ θλιβερὴ κορφὴ τὸ κυπαρίσσι.

Κι' ἀκόμα σὰν τρελὰ γυροῦν τοῦ μύλου τὰ πλατεῖα φτερά·
 Μονάχα οἱ κύκνοι τὸ λαιμὸ τὸν κάτασπρον ὑψώνουν,
 Κι' ἀτάραχοι ὄνειρεύονται, στῆς λίμνης τὰ βαθειὰ νερά,
 Ποῦ τ' ἄγγιξεν ὁ ἥσκιος μου κι' ἀρχίζουν νὰ θολώνουν.

ΔΗΜΟΣΘ. ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Σὲ κάποιον τῆς Ἀρχαίας καβαλλάρη
 σὰν ξεπεξεύει καὶ πεζὸς πάει στὸ παζάρι.

Ἄρτον, ὦ καὶ θριδάκας
 ποθεῖς... μὰ σὰν πεινάσης,
 ψωμί, μαρούλια καὶ αὐγά
 γυρεύεις νὰ χορτάσης.
 Κι' ἂν μᾶς πουλᾷς κράμβας κ' ἰχθῦς
 γραπτούς... μὰ στὸ παζάρι
 φωνίζεις μόνο λάχανα
 καὶ ψάρια, κατεργάρη!
 Σαρδέλλες γὰρ γουστάροντας
 καὶ ἀφύας παζαρεύοντας,
 εἶνε τὸ ἴδιο σὰν νὰ πᾶς
 κατραπακιᾶς γυρεύοντας.

ΣΑΤΑΝΑΣ